

Bestefar forteller

 Spor 7

Jeg heter Einar Storlien, og jeg er far til Turid og Jan og bestefar til Jakob. Jeg er 78 år og enkemann. Kona mi, Borghild, døde for ni år siden, og jeg savner henne veldig.

Jeg vokste opp i ei lita bygd i Trøndelag, men der var det ikke noe arbeid å få. Derfor dro jeg til Oslo og fikk jobb på Ringnes bryggeri. Jeg var sjåfør og kjørte øl og mineralvann til butikkene i byen. På Ringnes traff jeg Borghild. Hun jobbet i kantina og var også innflytter i hovedstaden.

I 1952 giftet vi oss. Det var ikke lett å finne et sted å bo, så det første året bodde vi på ett rom i en gammel bygård i sentrum.

På 1950-tallet var det stor mangel på boliger i byene. Derfor bygde de boligblokker i utkanten av byene. Disse områdene kalte man for *drabantbyer*. Den første drabantbyen var Lambertseter i Oslo, og dit flyttet Borghild og jeg i 1953. Vi var svært fornøyde. Leiligheten var lys og stor med eget kjøkken og bad. Dessuten var det fint på Lambertseter, med grønne plener og god plass mellom blokkene. En kamerat som bodde i sentrum, mente at når vi bodde så bra, trengte vi ikke gå utenfor døra. Bare tenk å ha varmt og kaldt vann! Og sentralvarme!

Da Borghild ble gravid, sluttet hun i jobben på Ringnes. Det var vanlig på den tida. Man giftet seg, fikk barn, og så var det kvinnens oppgave å være hjemme og skape et godt hjem. Barnehager eksisterte nesten ikke. Om morgenen gikk jeg til bussholdeplassen sammen med de andre fedrene. Vi skulle på jobb i sentrum. Kvinnene og barna ble hjemme.

Vi fikk to barn; først ei jente, Turid, og så en gutt, Jan. Borghild tok seg av barna og prøvde å organisere hverdagen best mulig. Jeg var

Lambertseter 1957, malt av Arne Stenseng.

glad for at hun var hjemme. Det var fint å komme hjem til god mat og en ryddig leilighet. Dessuten var Borghild flink med ungene. De var alltid høflige og satte pris på det de fikk. Ungene nå til dags er for bortskjemte. De har ikke lært å takke for det de får, og de reiser seg ikke for gamle på bussen.

Jeg bor fremdeles på Lambertseter. Jan har flyttet til Stavanger, men Turid bor her i byen. Det er jeg glad for. Hun besøker meg ofte og hjelper meg når jeg trenger det. For noen år siden ble Turid skilt, og det var ei tung tid for oss alle. Jeg prøvde å trøste henne, men hun var svært ulykkelig. I dag går det bedre. Nå bor Turid sammen med sønnen sin, Jakob, og en ny, hyggelig mann som heter Knut. Det er forresten ikke sant at alle unger er bortskjemte. Jeg er glad i og stolt av barnebarnet mitt. Han er en hjelpsom gutt, og på onsdag skal han lære meg alt om mobiltelefoner og tekstmeldinger. Det blir en ny erfaring!

Fortell hverandre fra barndommen.

- Hadde dere mange søsken?
- Hvem passet dere om dagen?
- Gikk noen av dere i barnehage?
- Vokste dere opp i en by eller på landet?
- Måtte dere hjelpe til hjemme?

Einar Storlien er 78 år og bor i egen leilighet. Det gjør mange eldre i Norge. Omtrent 10 % bor på aldershjem eller sykehjem.

- Hvordan er situasjonen i ditt hjemland?
- Bor de eldre alene, på aldershjem eller sammen med familien?
- Bor de sammen med sønnens familie eller datteras familie?

Far viser stolt fram familiens første vaskemaskin.